Lieta Nr.137016614

S P R I E D U M S

Jelgavā, 2015.gada 8.aprīlī

Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesnese referente I.Akmeņlauka
tiesneši D.Skrauple un J.Siliņš
sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Tukuma rajona tiesas 2015.gada 9.janvāra spriedumu izskatīja apelācijas kārtībā rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā noraidīta **/pers. A/, personas kods /personas kods/**, sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 15.septembra lēmumu Nr.2031 un atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 15.septembra lēmums Nr.2031.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi lietas materiālus, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a

2014.gada 17.augustā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors R.Ņikitins plkst.16.30 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF354197 par to, ka 2014.gada 17.augustā plkst.16.25 /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Audi 80 ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgā, pa Raudas ielu no Mežotnes ielas puses Liepājas ielas virzienā ar ātrumu 52 km/h, pie atļautā ātruma 20 km/h, ceļa zīmes Nr.528 "Dzīvojamā zona" darbības zonā. Minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu -49 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas ierīci „Genesis II Select" Nr.33898.

Protokolā norādīts, ka pārkāptas Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības, /pers. A/ darbības kvalificētas pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta sestās daļas un uzlikts naudas sods 40 *euro* apmērā.

Pieņemto lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē un lūdza to atcelt.

A r Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2014.gada 15.septembra lēmumu Nr.2031 Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora R.Ņikitina pieņemtais 2014.gada 17.augusta lēmums atstāts negrozīts.

Minēto lēmumu Nr.2031 /pers. A/ pārsūdzēja Tukuma rajona tiesā, lūdza to atcelt un izbeigt lietu.

Ar Tukuma rajona tiesas 2015.gada 9.janvāra spriedumu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 15.septembra lēmums Nr.2031 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Par Tukuma rajona tiesas 2015.gada 9.janvāra spriedumu /pers. A/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un izbeigt tiesvedību.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedumā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 15.septembra lēmums Nr.2031 izvērtēts subjektīvi. /pers. A/ norāda uz spriedumā atreferēto jaunākā inspektora R.Ņikitina dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka vadītājs ātruma pārsniegumam piekrita, paskaidrojot, ka viņš nav vietējais iedzīvotājs un nepamanīja ceļa zīmi. /pers. A/ norāda, ka tiesa nav pievērsusi uzmanību tam, ka administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā viņš informēja jaunāko inspektoru R.Ņikitinu, ka nav vietējais iedzīvotājs, kas, /pers. A/ ieskatā, uzskatāms par viņa pirmo paskaidrojumu.

Tālāk /pers. A/ norāda, ka tiesai neradās saprātīgas šaubas par to, ka viņam, ņemot vērā, ka nav vietējais iedzīvotājs, nav iespējams sekot ielu nosaukumiem svešā mikrorajonā (Bieriņu mikrorajons), jo, vadot transportlīdzekli, transportlīdzekļa vadītāja primārais pienākums ir sekot ceļa zīmēm un ceļa apzīmējumiem, līdz ar to viņš vadījis transportlīdzekli sūdzības pielikumā norādītajā maršrutā atbilstoši 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu „Ceļu satiksmes noteikumi" 4.punktam, sekojot ceļa zīmēm un ceļa apzīmējumiem, bet nepievēršot uzmanību ielu nosaukumiem.

Tālāk apelācijas sūdzībā /pers. A/ norāda, ka 2014.gada 15.septembra lēmumā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde, apsekojot viņa sūdzībai pievienoto vadītā transportlīdzekļa kustības virziena plānu, nav iebildusi labajam pagriezienam pretējā brauktuves pusē namam ar adresi /adrese A/ uz transportam paredzētā grants seguma ceļa Brūkleņu ielas virzienā, kas, viņaprāt, netieši norāda, ka šajā vietā nav izvietota manevru aizliedzoša ceļa zīme

vai zīme Nr.528 „Dzīvojamā zona". /pers. A/ vērš uzmanību uz spriedumā atreferēto Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 15.septembra lēmumā izdarīto secinājumu, ka, ja viņš brauktu pa Liepājas ielu un veiktu labo pagriezienu uz Brūkleņu ielu pa asfaltēto ceļu, tad viņam būtu redzama ceļa zīme Nr.528. Tādējādi /pers. A/ konstatē pretrunas starp Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes netieši norādīto, ka pretī /adrese A/.namam nav izvietota jebkāda manevru aizliedzoša ceļa zīme vai zīme Nr.528 „Dzīvojamā zona" un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora R.Ņikitina dienesta ziņojumā minēto faktu, ka iebraukt un nepamanīt ceļa zīmi Nr.528 nav iespējams, jo tās ir uzstādītas no visām iebraucamām ielām.

/pers. A/ nepiekrīt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes secinājumam, ka viņš iesniegumā norāda sev izdevīgāko maršrutu, jo kā tika minēts iepriekš - viņš nav vietējais iedzīvotājs un paskaidrojumu varēja sniegt tikai iesniegumā, pirms tam atkārtoti izbraucot maršrutu un piefiksējot ielu nosaukumus.

/pers. A/ uzskata, ka radara „Genesis II Select" Nr.33898 fiksētais ātrums 49 km/h (ar ierēķināto kļūdu) ir objektīvs rādījums, taču, /pers. A/ norāda, ņemot vērā iepriekš minēto Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes netiešo norādi par ceļa zīmes Nr.528 „Dzīvojamā zona" neesamību uz visām dzīvojamo namu masīva (Liepājas iela – Dāliju iela — Upesgrīvas iela - K.Ulmaņa gatve) iebraucamajām ielām, nav pamata Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora R.Ņikitina rīcībā esošo informāciju uzskatīt par autentisku. /pers. A/ uzsver, ka lēmumi ir pieņemami, pamatojoties tikai uz objektīviem pierādījumiem.

/pers. A/ nepiekrīt pirmās instances tiesas spriedumam, jo tiesa Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumu nav vērtējusi atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pantam – un nav konstatējusi saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu pārkāpējam.

/pers. A/ apelācijas sūdzībai pievienojis divas kartes, no kurām redzams transportlīdzekļa kustības virziens un fotogrāfiju, no kuras redzams Liepājas ielas un Brūkleņu ielas krustojums pie nama Rīgā.

/pers. A/ norāda, ka pielikumos pievienotā informācija ir identiska Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei adresētā iesnieguma pielikumiem un tā definējama kā detalizēts pirmais skaidrojums.

/pers. A/ norāda, ka pirmās instances tiesa nepievērsa uzmanību pielikumos pievienotajai informācijai un faktam, ka pārkāpējs nav vietējais iedzīvotājs.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21} pantu, apgabaltiesā administratīvā pārkāpuma lieta nozīmēta iztiesāšanai rakstveida procesā, jo, tiesnese, nozīmējot lietu iztiesāšanai, nesaskatīja pamatu pieņemt lēmumu par lietas izskatīšanu tiesas sēdē.

Par iesniegto apelācijas sūdzību rakstveida viedoklis nav iesniegts.

Pārbaudījusi pierādījumus un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc tā atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai nav pamata, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pants paredz, ka, institūcijai (amatpersonai) izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības.

Tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. A/ vainīgums administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts gan ar augstākas iestādes, gan pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem, izanalizētajiem un pareizi novērtētiem pierādījumiem, kas ir iegūti ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem un ir pietiekami vainīguma konstatēšanai. Šajos nolēmumos ietvertais pierādījumu izvērtējums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Pirmās instances tiesa, atzīstot, ka augstākas iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, rīkojās atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 289.^{13} panta nosacījumiem, un pamatoti pievienojās augstākas iestādes nolēmuma motivācijai, no jauna visus pierādījumus detalizētāk neizvērtēja. Arī Krimināllietu tiesas kolēģija, atzīstot, ka pierādījumi ir norādīti un vērtēti gan augstākas iestādes, gan pirmās instances tiesas spriedumā, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 289.^{13} panta nosacījumiem pievienojas šajos nolēmumos norādītajai motivācijai, un no jauna pierādījumus detalizēti neizvērtē un neatkārto jau norādītos pierādījumus un atzinumus.

Izvērtējot /pers. A/ apelācijas sūdzībā norādīto argumentāciju, tiesas kolēģija noraida to kā nepamatotu šādu apsvērumu dēļ.

Lietā nav strīds, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā /pers. A/ vadīja transportlīdzekli, bet /pers. A/ apstrīd to, ka viņam būtu bijis zināms, ka viņš iebraucis ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā. /pers. A/ savos paskaidrojumos norādījis, ka viņš no Liepājas ielas pretējā brauktuves pusē namam ar adresi /adrese A/ nogriezies uz transportam paredzētā grants seguma ceļa Brūkleņu ielas virzienā, kur augstāk minētā ceļa zīme nav bijusi izvietota, un viņš nav zinājis, ka iebraucis šīs zīmes darbības zonā.

Tiesas kolēģija atzīst, ka šādu /pers. A/ paskaidrojumu par nogriešanos uz grants seguma ceļa jau

augstāka iestāde savā lēmumā pamatoti nevērtēja kā ticamu, bet vērtēja to kā mēģinājumu izvairīties no atbildības, norādot sev izdevīgu maršrutu. Par šādu nogriešanos no Liepājas ielas uz grants seguma celiņa /pers. A/ nebija norādījis savā sākotnējā paskaidrojumā, sastādīto pārkāpuma protokolu parakstīja, paskaidrojot, ka nav vietējais iedzīvotājs un nepamanīja ceļa zīmi, nožēlo izdarīto.

Ņemot vērā, ka lietā nav iegūti objektīvi pierādījumi tam, ka /pers. A/ veicis nogriešanās manevru no Liepājas ielas, tādējādi saīsinot ceļu un nokļūstot uz Brūkleņu ielas, līdz ar to tiesas kolēģija uzskata, ka nav pamata atzīt par ticamu /pers. A/ versiju par to, ka viņš, būdams autovadītājs, kurš nav vietējais Bieriņu mikrorajona iedzīvotājs un nepārzina apkārtni, būtu veicis šādu manevru, nogriežoties no Liepājas ielas uz celiņa bez jebkādām norādēm par ielas apzīmējumu un ceļa virzienu un turpinājumu. Ņemot vērā, ka ceļa zīmes Ceļu satiksmes likuma izpratnē tiek uzstādītas uz ielām un ceļiem, kas ir satiksmei izbūvētas teritorijas, nevis šādi celiņi, kā tas redzams arī apelācijas sūdzībai pievienotajā fotoizdrukā, nav pamatots /pers. A/ viedoklis, ka arī pie šāda celiņa būtu jāatrodas ceļa zīmei Nr.528.

Tiesas kolēģija ņem vērā policijas darbinieka paskaidrojumu, ka iebraukt un nepamanīt ceļa zīmi Nr.528 nav iespējams, jo šādas zīmes ir uzstādītas no visām iebraucamām ielām. Minētais redzams no lietai pievienotajām fotoizdrukām, kā arī to iespējams pārliecināties, aplūkojot attiecīgo ceļa posmu kartē (https://maps.google.lv).

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta ceturtajā daļā norādīts - ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesas kolēģijai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpumu protokolā norādīto ziņu ticamību, jo apelācijas instances tiesā netika iesniegti pierādījumi, kas būtu par pamatu fiksēto ziņu apšaubīšanai.

Par nepamatotu tiesas kolēģija atzīst /pers. A/ apelācijas sūdzībā izteikto apgalvojumu, ka pirmās instances tiesai vajadzēja rasties saprātīgām šaubām, kuras būtu tulkojamas par labu viņam.

Tiesas kolēģija, atkārtoti pārbaudot un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, pievienojas Tukuma rajona tiesas spriedumā konstatētajam, ka /pers. A/ vainīgums konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts un nav konstatējamas šaubas par viņa vainīgumu inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesas kolēģija secina, ka neviens jauns apstāklis vai pierādījums, kas būtu būtisks un attiecināms uz faktiskajiem un tiesiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu sprieduma atcelšanai, /pers. A/ apelācijas sūdzībā nav norādīts. Tāpat tiesas kolēģija nekonstatē procesuālus pārkāpumus, kas nepieļautu tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, un būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai un lietas izbeigšanai.

Tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. A/ vainīgums viņam inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts ar lietā iegūtiem un pārbaudītiem pierādījumiem, kas ir iegūti ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem un ir pietiekami vainīguma konstatēšanai.

Apelācijas instances tiesā netika konstatēti kādi jauni apstākļi, kas varētu ietekmēt lietā pieņemtā nolēmuma pamatotību, kā arī netika konstatēti apstākļi, kas radītu šaubas par administratīvā pārkāpuma sastāva esamību.

/pers. A/ par izdarīto pārkāpumu pamatoti saukts pie administratīvās atbildības, viņam noteikts sods, kas ir izvēlēts atbilstoši likuma prasībām, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta sestās daļas sankcijā paredzēto sodu.

Ievērojot minēto, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc tas atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Tukuma rajona tiesas 2015.gada 9.janvāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese referente I.Akmeņlauka

Tiesneši D.Skrauple

J.Siliņš